

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 7/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. apríla 2018 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jany Baricovej, Petra Brňáka, Miroslava Duriša (sudca spravodajca), Sergeja Kohuta, Jany Laššákovej, Milana Ľalíka, Mojmíra Mamojku, Lajosa Mészárosa, Marianny Mochnáčovej, Ladislava Orosza predbežne prerokoval návrh Okresného súdu Bratislava V, zastúpeného predsedom Okresného súdu Bratislava V JUDr. Dušanom Srogončíkom, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) a čl. 144 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 12 ods. 6 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov s čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 7 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach a takto

r o z h o d o l :

Návrh Okresného súdu Bratislava V **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 2. marca 2018 doručený návrh Okresného súdu Bratislava V (ďalej aj „okresný súd“ alebo „navrhovateľ“), zastúpeného predsedom okresného súdu JUDr. Dušanom Srogončíkom, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) a čl. 144 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade § 12 ods. 6 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) s čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 ústavy, s čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a s čl. 7 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (ďalej len „pakt“).

2. Okresný súd v návrhu uvádza, že sa na tomto súde viedlo trestné konanie pod sp. zn. 3 T 93/2016, v rámci ktorého bolo 24. mája 2016 obvinenému [REDAKOVANÉ] vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov [ďalej len „Trestný zákon“ (sadzba 10 – 15 rokov, obhajkyňa [REDAKOVANÉ], ustanovená 24. mája 2016)], spáchaný formou spolupáchateľstva, a obvinenej [REDAKOVANÉ] za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona (sadzba 3 – 10 rokov, obhajkyňa [REDAKOVANÉ], ustanovená 26. mája 2016), spáchaný formou spolupáchateľstva. Obvinená [REDAKOVANÉ] bola 26. októbra 2016 upozornená na zmenu právnej kvalifikácie s tým, že v ďalšom konaní bude jej skutok posudzovaný ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného

zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona (sadzba 10 – 15 rokov). Predmetná trestná vec bola právoplatne skončená schválením dohody o vine a treste 31. januára 2017.

3. Okresný súd ďalej uvádza, že 9. augusta 2017 si ustanovená obhajkyňa [REDAKOVANÉ] uplatnila trovy obhajoby s tarifnou odmenou za jeden úkon určenou podľa § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky. S poukazom na § 12 ods. 6 vyhlášky jej však je možné priznať tarifnú odmenu len podľa § 12 ods. 3 písm. b) vyhlášky, pretože v čase jej ustanovenia sa jej klientka nachádzala v trestnej sadzbe 3 – 10 rokov, a to vrátane úkonov po 26. októbri 2016, teda po zmene právnej kvalifikácie, avšak [REDAKOVANÉ] bola priznaná tarifná odmena podľa § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky. Po 26. októbri 2016 sa ustanovené obhajkyne zúčastnili celkovo 5 spoločných úkonov v tej istej trestnej veci a ich klienti boli v rovnakej trestnej sadzbe, napriek tomu majú byť podľa platnej a účinnej právnej úpravy odmeňované podľa odlišného kľúča.

4. Navrhovateľ konštatuje, že podľa znenia § 12 ods. 6 vyhlášky (ďalej aj „napadnuté ustanovenie“ alebo „napadnutý právny predpis“) sa pri rozhodovaní o tarifnej odmene advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní neprihliada na zmenu kvalifikácie trestného činu v trestnom konaní. Navrhovateľ tvrdí, že toto napadnuté ustanovenie vyhlášky je v rozpore aj so základnými myšlienkami, na ktorých je spôsob výpočtu odmeny obhajcu postavený. V § 12 ods. 3 písm. a) – c) vyhlášky je odstupňovaný spôsob výpočtu odmeny podľa miery zodpovednosti obhajcu vzhľadom na hroziacu sankciu, teda závažnosť trestného činu. Navrhovateľ poukazuje aj na českú právnu úpravu, ktorá neobsahuje obdobné ustanovenie, a preto sa teda aj tarifná odmena počas doby poskytovania právnej služby môže meniť a rozhodujúcim okamihom zmeny tarifnej odmeny je upozornenie na zmenu právnej kvalifikácie. Obdobný princíp odmeňovania platí podľa navrhovateľa aj pri slovenskej právnej úprave týkajúcej sa netrestných vecí, kde pre účely určenia výšky odmeny advokáta za ním poskytnutú právnu službu je rozhodujúci moment vykonania každého jednotlivého úkonu právnej služby, a nie moment, keď advokát začal poskytovať právne služby (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 MCdo 17/2010 z 23. mája 2012).

5. S poukazom na § 12 ods. 6 vyhlášky je [REDAKOVANÉ] možné priznať tarifnú odmenu len podľa § 12 ods. 3 písm. b) vyhlášky (vo výške 95,37 € za úkon) vrátane úkonov po 26. októbri 2016, avšak [REDAKOVANÉ] bola priznaná tarifná odmena podľa § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky (vo výške 127,16 € za úkon). Po 26. októbri 2016 sa ustanovené obhajkyne zúčastnili celkovo 5 spoločných úkonov v tej istej trestnej veci a ich klienti boli v rovnakej trestnej sadzbe, napriek tomu je odmena jednej z nich o 31,79 € vyššia ako druhej, čo je evidentne v rozpore s legitímnym očakávaním ustanovenej obhajkyne a v rozpore s čl. 7 paktu, podľa ktorého by mala za rovnakú prácu dostať rovnakú odmenu ako druhá ustanovená obhajkyňa. Napadnutý právny predpis podľa navrhovateľa v tejto konkrétnej veci pred okresným súdom spôsobuje diskriminačný rozdiel v zaobchádzaní, keďže podľa navrhovateľa nemá žiadne objektívne a rozumné vysvetlenie.

6. Navrhovateľ uvádza, že vzťah štátu a obhajcu je založený v tomto prípade jednostranným rozhodnutím orgánu verejnej moci a nárok obhajcu na odmenu a na náhradu hotových výdavkov vzniká už okamihom poskytnutia právnej pomoci a súd následne rozhoduje o rozsahu poskytnutej právnej pomoci a v závislosti na tom aj o výške odmeny a náhrade hotových výdavkov. Navrhovateľ tvrdí, že dôvodom prijatia napadnutého ustanovenia vyhlášky mohla byť snaha štátu o ušetrenie finančných prostriedkov, ale v tomto prípade ide o dvojsečnú zbraň, lebo trestný čin môže byť prekvalifikovaný aj na miernejší. Prípadný dopad na štátny rozpočet v prípade neexistencie § 12 ods. 6 vyhlášky by bol podľa navrhovateľa minimálny alebo zanedbateľný.

7. Okresný súd konštatuje, že počas rozhodovania o priznaní odmeny a náhrady jednej z ustanovených obhajkýň dospel k záveru, že § 12 ods. 6 vyhlášky je v rozpore s ústavným princípom nediskriminácie, právom vlastniť majetok a právom na spravodlivé a priaznivé pracovné podmienky, zabezpečujúce najmä spravodlivú mzdu za rovnakú prácu rovnakej hodnoty bez akéhokoľvek rozlišovania. Z uvedeného dôvodu okresný súd podal tento návrh na začatie konania pred ústavným súdom.

II.

8. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade nariadení vlády, všeobecne záväzných právnych predpisov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy s ústavou.

9. Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

10. Podľa § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až f) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily, môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

11. Podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie, ak návrh podá súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou.

12. Podľa § 19 zákona o ústavnom súde súdom podľa § 18 ods. 1 písm. d) sa rozumie príslušný senát alebo samosudca.

13. Podľa § 21 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak je účastníkom konania súd, zastupuje senát jeho predseda.

14. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha,

odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

15. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

16. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

17. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

18. Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

19. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

20. Podľa čl. 7 paktu štáty, zmluvné strany paktu, uznávajú právo každého človeka na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky, ktoré zabezpečujú najmä:

a) odmenu, ktorá poskytuje ako minimum všetkým pracovníkom:

(i) spravodlivú mzdu a rovnakú odmenu za prácu rovnakej hodnoty bez akéhokoľvek rozlišovania, pričom najmä ženám sú zaručené pracovné podmienky nie horšie než aké majú muži, s rovnakou odmenou za rovnakú prácu;

(ii) slušný život pre ne a ich rodiny v súlade s ustanoveniami tohto paktu;

b) bezpečné a zdravotne nezávadné pracovné podmienky;

c) rovnakú príležitosť pre všetky dosiahnuť v zamestnaní povýšenie na zodpovedajúci vyšší stupeň, pričom sa nebudú uplatňovať iné kritériá, než dĺžka zamestnania a schopnosti;

d) odpočinok, zotavenie a rozumné vymedzenie pracovných hodín a pravidelnú platenú dovolenku, ako aj odmenu v dňoch verejných sviatkov.

21. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

22. Každý návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí obsahovať ustanovené náležitosti, aby mohol byť ústavným súdom meritórne prerokovaný. Táto požiadavka sa bez rozdielu vzťahuje na každý typ konania vrátane konania o súlade právnych predpisov a na každého navrhovateľa vrátane všeobecného súdu. Návrh, ktorý nemá všetky ustanovené náležitosti, nie je spôsobilý na meritórne prerokovanie ústavným súdom a ústavný súd je oprávnený takýto návrh odmietnuť (m. m. PL. ÚS 32/2015).

23. Nadväzujúc na uvedené, považuje ústavný súd za vhodné pripomenúť aj svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane a konštantne zdôrazňuje, že nie je povinný odstraňovať nedostatky v podaniach navrhovateľov. V prípadoch návrhov na začatie

konania podávaných fyzickými osobami a právnickými osobami na taký postup (resp. na zaistenie podania kvalifikovaného návrhu) slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatky podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 77/08, I. ÚS 162/2010, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010, II. ÚS 309/2010, IV. ÚS 134/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 594/2012 a iné).

24. Zmyslom požiadavky kvalifikovaného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom je, aby ústavný súd ako špecializovaný súdny orgán ochrany ústavnosti nebol neúmerne zaťažovaný nekvalifikovanými návrhmi a nekvalifikovaným prístupom účastníkov ku konaniu.

25. Napriek tomu, že spomínaná judikatúra ústavného súdu sa týka vymedzenia úlohy kvalifikovaného právneho zastúpenia advokátom v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, je nepochybné, že jej *ratio* možno v rámci konania o súlade právnych predpisov primerane uplatniť aj vo vzťahu k navrhovateľovi, ktorým je súd, resp. príslušný senát (§ 19 zákona o ústavnom súde), zastúpený predsedom senátu (§ 21 ods. 5 zákona o ústavnom súde), teda osoba, ktorú možno z hľadiska znalosti práva nepochybne považovať za kvalifikovaného zástupcu navrhovateľa (m. m. PL. ÚS 3/2014, PL. ÚS 7/2014).

26. Konanie ústavného súdu podľa čl. 125 ods. 1 ústavy je pritom zásadne založené na uplatňovaní dispozičnej zásady, ktorá neumožňuje ústavnému súdu dopĺňať z vlastnej iniciatívy procesne relevantným spôsobom nedostatky návrhu na začatie konania, a tým suplovať zodpovednosť navrhovateľa, resp. jeho kvalifikovaného zástupcu za perfektnosť návrhu.

27. Vychádzajúc z už uvedeného, možno zhrnúť, že aj vo vzťahu ku konaniu o súlade právnych predpisov platí, že je zodpovednosťou zástupcu navrhovateľa (vrátane predsedu senátu alebo samosudcu zastupujúcich všeobecný súd) realizovať zastupovanie

navrhovateľa kvalifikovane, t. j. tak, aby ústavný súd ako špecializovaný súdny orgán ochrany ústavnosti nebol zaťažovaný nekvalifikovanými návrhmi a nekvalifikovaným prístupom účastníkov ku konaniu. Ani v konaní o súlade právnych predpisov ústavný súd preto nie je povinný odstraňovať nedostatky v podaní navrhovateľa, ktorým je všeobecný súd, keďže za perfektnosť návrhu na začatie konania v plnej miere zodpovedá kvalifikovaný zástupca, zastupujúci všeobecný súd, t. j. predseda senátu alebo samosudca.

28. Ústavný súd návrh navrhovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a dospel k záveru, že návrh nespĺňa procesné podmienky, za splnenia ktorých ústavný súd môže vec prerokovať a rozhodnúť o nej.

29. Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (PL. ÚS 3/98, PL. ÚS 16/02, PL. ÚS 43/2015, PL. ÚS 11/2017) vyplýva, že spolu s ďalšími procesnými náležitosťami je prerušenie konania, v ktorom mal súd aplikovať napadnutý právny predpis, procesným predpokladom na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov všeobecným súdom. Tento procesný predpoklad všeobecný súd preukazuje uznesením, ktoré obsahuje výrok o prerušení konania.

30. Podľa čl. 144 ods. 2 prvej vety ústavy podaniu návrhu na ústavnom súde predchádza povinnosť všeobecného súdu prerušiť konanie („konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1“). Ústavný súd už konštatoval, že za prerušené konanie je potrebné považovať stav právne perfektného prerušenia konania, ktorý nastáva až po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o prerušení konania (PL. ÚS 7/2012).

31. Podanie obsahujúce návrh na začatie konania bolo ústavnému súdu doručené spolu s príslušným súdnym spisom. Posledným úkonom v predmetnom spise bol úradný záznam z 26. februára 2018 v znení: „*Uznesenie o prerušení trestného stíhania podľa § 283 ods. 5 Tr. Por. sa nebude vyhotovovať, nakoľko sa vzťahuje len na súdne konanie, nie vykonávacie. Predlož spis Ústavnému súdu SR spolu s návrhom predsedu súdu.*“

32. Ústavný súd zdôrazňuje, že čl. 144 ods. 2 prvá veta ústavy stanovuje povinnosť všeobecného súdu prerušiť konanie, ak sa domnieva, že ustanovenie iného všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré má aplikovať v predmetnom konaní, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu. Okresný súd správne identifikoval, že prerušenie trestného stíhania podľa § 283 ods. 5 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) nebolo v tomto prípade možné, pretože predmetné trestné stíhanie už bolo právoplatne skončené schválením dohody o vine a treste 31. januára 2017. Navyše, v rámci trestného stíhania okresný súd ani nemusel aplikovať napadnuté ustanovenie. Ak okresný súd po právoplatnom skončení trestného stíhania rozhoduje o náhrade trov trestného konania, koná v zákonomom rámci podľa šiestej časti Trestného poriadku (Trovy trestného konania). Aj keď táto šiesta časť Trestného poriadku neobsahuje žiadne zákonné ustanovenie o prerušení konania v prípade podania na ústavnom súde, takéto ustanovenie o prerušení relevantného konania obsahuje priamo ústava v čl. 144 ods. 2. Po preskúmaní pripojeného súdneho spisu je zrejmé, že okresný súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s ústavnou podmienkou podľa čl. 144 ods. 2 ústavy. Takto sa posudzované podanie okresného súdu dostáva do rozporu s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého návrh na začatie konania musí okrem iného obsahovať aj odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy (v tomto prípade aj uznesenie o prerušení konania).

33. Okrem uvedeného písomné podanie navrhovateľa bolo podpísané iba predsedom okresného súdu JUDr. Dušanom Srogončíkom. Podľa § 553 ods. 5 Trestného poriadku o výške odmeny a náhrady rozhodne na návrh obhajcu orgán činný v trestnom konaní, ktorého rozhodnutím sa trestné stíhanie právoplatne skončilo; v prípravnom konaní môže rozhodnutím poveriť prokurátor asistenta prokurátora a v konaní pred súdom rozhodne predseda senátu súdu prvého stupňa alebo ním poverený vyšší súdny úradník. V predmetnej veci s ohľadom na § 553 ods. 5 Trestného poriadku a s poukazom na § 21 ods. 5 zákona o ústavnom súde okresný súd v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy zastupuje predseda senátu okresného súdu (ktorým je podľa pripojeného súdneho spisu sudca JUDr. René Štepánik), ktorý toto podanie ale nepodpísal.

34. Ako z už uvedených zákonných ustanovení vyplýva, keďže podanie navrhovateľa, ktorým je okresný súd, nie je v zmysle § 21 ods. 5 zákona o ústavnom súde podpísané príslušným predsedom senátu, ktorý zastupuje senát, ale predsedom okresného súdu, ktorý nezastupuje okresný súd v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, toto podanie nespĺňa náležitosti podľa § 20 ods. 1 poslednej vety zákona o ústavnom súde.

35. V tomto prípade ide o konkrétnu kontrolu ústavnosti, v rámci ktorej všeobecný súd môže iniciovať konanie o súlade, ak má pochybnosti o ústavnosti aplikovanej normy.

36. Navrhovateľ je síce podľa obsahu podaného návrhu aktívne legitimovaným subjektom na podanie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom o súlade napadnutého ustanovenia, ktoré má byť použité pri rozhodovaní v relevantnom štádiu konania pred všeobecným súdom, s ústavou a s medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, ale samotný návrh tak, ako bol ústavnému súdu podaný, nespĺňa viaceré náležitosti predpísané v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, preto bolo podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2018